

& nunc dependet à decreto connexo cum consensu : ergo voluntas per dissensum nequit impedire hoc decretum. Probatur prius major : auxilium ut causativum consensus causat consensum ; sed auxilium causat consensum ut dependens ab hoc decreto : ergo auxilium , ut causativum consensus claudit hoc decretum. Probatur minor : auxilium causat consensum ut existens à parte rei , & dependens ab omnibus suis causis ; sed hoc decretum est causa immediata auxilij : ergo auxilium causat consensum , ut dependens ab hoc decreto. Probatur jam minor primi syllogismi : voluntas per dissensum nequit impedire aliquod constitutivum libertatis ad consensum , & dissensum : ergo voluntas per dissensum , &c. Præmitto primo : quod auxilium dupliciter potest dici dependere à sua causa , primo , *formaliter* , & *dependentia extrinseca* quatenus dicit à causa actualem dependentiam. Secundo *radicaliter* & *dependentia intrinseca* , quatenus per suam entitatem exigit dependentiam actualem , & extrinsecam à sua causa.

Igitur auxilium dependet formaliter , & extrinsecè ab hoc decreto , à quo hic , & nunc causatur : at radicaliter , & intrinsecè non pendet ab eo decreto , quia per suam entitatem non exigit determinatè illud , sed tantum vagè petit , vel illud , vel aliud , cum per quodlibet sufficienter existat. Præmitto secundo : quod auxilium non causat consensum ut dependens formaliter , & extrinsecè à sua causa , seu decreto , quia dependentia formalis , seu extrin-

seca

seca auxilij à sua causa non se tenet in signo influxus auxilij , quod est signum libertatis creatæ , sed in signo priori ad existentiam auxilij , ac proinde ad ejus influxum.

Solum ergo causat consensum ut dependens radicaliter , & intrinsecè à sua causa , quia consensum causat per suam entitatem specificativè sumptam , quæ entitas auxilij est dependentia radicalis , & intrinseca ab aliquo decreto , à quo pro signo indifferentiæ seu libertatis præscinditur. Hinc in forma , nego majorem , ad cujus probationem , distinguo minorem : causat consensum ut dependens formaliter ab hoc decreto , nego ; radicaliter , subdistinguo : ab hoc determinatè , nego ; vagè , ab hoc , vel illo , concedo. Ad probationem minoris , distinguo majorem : ut dependens formaliter extrinsecè ab omnibus suis causis , nego ; ut dependens radicaliter intrinsecè , concedo.

Secunda Classis Argumentorum.

Argumentum primum : voluntas potest acquirere carentiam decreti connexi , illud impediendo : ergo carentia decreti connexi est libera voluntati ; sed non est libera voluntati : ergo non potest eam acquirere , ac per consequens nec impedire decretum connexum. Probatur minor subsumpta : si carentia decreti connexi esset libera voluntati , existentia talis decreti esset voluntati libera : sicut quia est illi libera carentia

Q ;

amo-

amoris, est etiam libera amoris positio, cum libertas sit ad contradictionis extrema; sed existentia decreti non est voluntati libera, alioquin voluntas posset determinare, & ponere actum libertatis divinæ: ergo carentia decreti non potest esse voluntati libera. Nota pro solutione: quod libertas *immediata* ad carentiam alicujus extremi, est etiam ad existentiam illius, & sic est ad utrumque contradictorium, quia est indifferentia proxima ad rem, vel ejus carentiam; atque ita est libertas voluntatis ad sua exercitia.

Libertas autem *mediata* ad carentiam alicujus extremi non debet esse ad existentiam illius: sic libertas voluntatis ad carentiam divinæ prædefinitionis consensus non est libertas ad positionem, vel determinationem prædefinitionis, quia est libertas mediata. nam in tantum potest voluntas liberè acquirere carentiam prædefinitionis, in quantum potest ponere dissensum impeditivum consensus. ac per consequens scientiæ mediæ de consensu, per quam regulatur prædefinitio. Ratio autem est: quia posse libertate mediata acquirere carentiam alicujus actus alterius agentis, est posse ponere antecedens connexum cum tali carentia: & benè potest poni antecedens connexum cum carentia rei, quin ponatur antecedens connexum cum ejus existentia.

Atque hæc potentia mediata libera ad actum alterius agentis triplex esse potest, prima, *positiva*, & *negativa*, quæ, nimirum, & potest de-

terminare mediatè, & mediate impedire talem actum & talis est voluntas creata respectu scientiæ mediæ de consensu v. g. quam mediata potest determinare, determinando consensum, aut determinando dissensum impedire. Secunda: *purè positiva*, quæ potest actum determinare, non autem impedire: sic qui cum alio domum comburit, potest determinare combustionem, sed non impedire. Tertia: *purè negativa*, quæ potest actum impedire; non verò determinare: sic ego possum impedire, quod meum cubiculum ingrediaris, claudendo ostium; non tamen possum determinare ingressum tuum, ut jam dixi, diss. 3. instantia ad septimum argumentum, quam videre debes, nam hic etiam opponitur.

Ex his ad formam argumenti, distinguo consequens: carentia decreti connexi est immediatè libera voluntati, nego; mediatè libera, concedo; & in hoc sensu, nego minorem subsumptam, ad cujus probationem, distinguo majorem: si carentia decreti connexi esset immediatè libera voluntati, existentia talis decreti esset voluntati libera, concedo; si tantum mediatè libera, nego; & paritatem probationis: nam amor est voluntati immediatè liber, cum sit actus ipsius; & distinguo probationem: cum libertas immediata sit ad contradictionis extrema, concedo, libertas mediata, nego; & distinguo consequens data solutione.

Sed contra: atqui voluntas potest liberè, & directè determinare existentiam decreti compa-

ribilis cum dissensu : ergo talis existentia est libera voluntati , & non sola carentia. Probatur antecedens : qui supposita exclusione rei *A* ponit liberè necessitatem disjunctivam , de existentia rei *A* , vel *B* , liberè , & directè determinat existentiam rei *B* ; sed voluntas per dissensum determinat liberè scientiam mediam inefficaciæ , quæ est necessitas disjunctiva , de eo , quod vel existat carentia auxilij , vel existat auxilium per decretum compatibile , talemque necessitatem ponit , supposita exclusione carentiæ auxilij , quia eam ponit supposito auxilio constitutivo libertatis illius : ergo voluntas liberè , & directè determinat existentiam decreti compatibilis.

Præmitto ad solutionem , quod voluntas non potest determinare directè , & immediatè decretum Dei , cum illud non sit actus libertatis creatæ ; potest tamen mediatè , & indirectè determinare , quatenus directè determinet scientiam mediam constitutivam libertatis Dei ad tale decretum : & potest etiam , melius loquendo , determinare *logice* quatenus ponit antecedens , ex quo inferitur , Deum tale decretum habiturum : etenim voluntas creatæ ponens dissensum sub auxilio , ponit antecedens inferens , Deum dedisse auxilium per decretum compatibile cum dissensu , & hoc est , tale decretum *logice* determinare , non autem *physice*. Hinc ad instantiam , nego antecedens , & majorem probationis , propter ipsius universalitatem , & propter terminum *directè* in ea positum : imo juxta superius dicta , terminus *determinare* propriè acceptus

ceptus non est admittendus , sed solum acceptus impropriè , pro *acquirere*.

Argumentum secundum : per decretum collativum auxilij connexum cum consensu , vult Deus consensum pro nostro libito fieri , vel non fieri , quia vult fieri liberè ; sed consensum non fieri est , vel decretum frustrari , vel impediri : ergo Deus per tale decretum vult ipsum decretum , vel frustrari , vel impediri ; sed repugnat , quod velit frustrari , nam hoc est chymæra ; & etiam , quod velit impediri , alias decretum vellet suam impeditionem : ergo non datur tale decretum. Ulterius : sicut se habet decretum connexum cum consensu ad consensum ; ita se habet carentia decreti connexi ad carentiam consensu , quia juxta Philosophum 2. Physicorum , capite 3. *quando existentia est causa existentia , carentia est causa carentia* ; sed decretum connexum cum consensu est inseparabile à consensu : ergo carentia decreti connexi cum consensu est inseparabilis à carentia consensu , seu à dissensu , ac per consequens posito tali decreto non datur potestas ad dissensum.

Præmitto primo : quod Deus per decretum connexum cum consensu vult solum determinatè fieri , & fieri modo , quo prævitus fuit per scientiam mediam , nimirum , liberè : ex eo autem quod velit fieri liberè , non vult fieri , vel non fieri , sed solum determinatè fieri per potestatem plenè indifferentem ut fiat , vel non fiat. Secundo : quod illud principium Aristotelis tantum intelligitur de causa determinatè necessaria-

cessario requisita ad effectum, qualis non est decretum connexum respectu consensus, cum hic possit existere per decretum indifferens. Etenim quando causa est necessario determinate requisita ad effectum, carentia causae est carentia effectus; non autem quando non est requisita, quia potest effectus per aliam existere. Hinc ad argumentum, nego majorem propter *ly vel non fieri*, & probatio intelligitur juxta praemissum primum. Ad id quod additur, distingo majorem, & distingo probationem: quando existentia est causa requisita, concedo; quando non est, nego, & concessa minori, nego consequentiam, quia licet decretum connectatur cum consensu; non tamen est contra.

Argumentum tertium: si voluntas non sit modo indifferente, & componibili cum utroque extremo contradictionis non est libera; sed quando auxilium unice datur per decretum connexum, voluntas non est modo dicto, quia solum est modo componibili cum consensu: ergo tunc non est libera. Uterius: quando auxilium unice datur per decretum connexum cum consensu, voluntas nec potest decretum impedire, nec dissentum ponere: ergo non est libera. Probatur antecedens: voluntas tantum potest operari modo, quo est; sed quando auxilium unice datur per decretum connexum cum consensu voluntas est modo incomponibili cum dissentu: ergo non potest ponere dissentum, quia implicat, quod ut operans modo incomponibili cum dissentu possit illum ponere.

Prae-

Praemitto ad solutionem: quod ut voluntas sit libera, debet esse indifferens ad utrumvis secundum omnia ea, quae se tenent ex parte actus primi proximi, & sunt intrinseca libertati; non vero debet esse ad utrumvis indifferens secundum ea, quae se tenent ex parte actus primi remoti, & sunt libertati extrinseca; qualia sunt decretum collativum auxilij, & scientia media, in qua argumentum retorquetur, quia negari non potest, quod ex scientia media de consensu, & ex auxilio resultat conjunctum connexum cum consensu, & tamen manet salva libertas, quia scientia media constituens tale conjunctum, & tribuens auxilio connexionem cum consensu; neque se tenet ex parte actus primi proximi, sed tantum remoti; neque est intrinseca libertati.

Hinc in forma, distingo majorem: si voluntas non sit modo indifferenti, secundum ea, quae se tenent ex parte actus primi proximi, & sunt intrinseca libertati, non est libera, concedo; si non sit modo indifferenti, secundum ea, quae se tenent ex parte actus primi remoti, & sunt libertati extrinseca, nego, & minorem: non est modo indifferenti, secundum intrinseca libertatis se tenentia ex parte actus primi proximi, nego: secundum extrinseca se tenentia ex parte actus primi remoti, concedo. Ad additum, nego antecedens, & distingo majorem probationis: voluntas tantum potest operari, nimirum, liberè modo, quo est ex parte actus primi proximi, & secundum illius intrinseca, concedo;

cedo ; modo , quo est ex parte actus primi remoti , & secundum extrinseca actus primi proximi , nego , & minorem : est modo incomponibili cum dissensu , incomponibili secundum extrinseca libertatis , se habentia ex parte actus primi remoti , concedo ; secundum intrinseca , nego .

Argumentum quartum : id quod supposito auxilio nequit non esse , nequit à voluntate impediri , supposito auxilio ; sed supposito auxilio collato per decretum connexum cum consensu , nequit non esse tale decretum : ergo tale decretum nequit impediri à voluntate , supposito auxilio , ac per consequens libertatem evenit . Nota : quod supposito auxilio collato per decretum connexum , & in sensu composito talis collationis , nequit non esse tale decretum ; at voluntas supposito auxilio , potest facere sententiam divisam talis collationis , & sic jam non erit tale decretum , sed aliud , quod voluntas acquirat . Nunc , distinguo minorem : supposito auxilio collato per decretum connexum , & in sensu composito talis collationis , nequit non esse tale decretum , concedo ; supposito auxilio collato , & in sensu diviso talis collationis , nequit non esse tale decretum , nego , & consequentiam .

Argumentum quintum : ex operatione sub una libertate . non infertur metaphysicè similis operatio sub simili libertate , & multò minus sub dissimili : sic Petrus consentiens sub auxilio A , ut quatuor , non eo ipso debet prouideri con-

se-

sentiens sub auxilio B , ut quatuor , & multò minus sub auxilio C , ut duo , si loco auxilij A conferrentur ; sed dissentiente creatura daretur in Deo dissimilis libertas ad conferendū auxilium , quia daretur libertas constituta per scientiam mediam de inefficacia : ergo ex dissensu creaturæ non infertur collatio auxilij per decretum compatibile . Ulterius : si libertas creata possit determinare indirectè , & logicè exercitia libertatis divinæ , una libertas creata poterit indirectè , & logicè determinare exercitia alterius libertatis creatæ ; sed eo ipso contra meam sententiam , non erit possibilis creatura restituta omnibus auxilijs indifferentibus : nam ex dissensu illius infinitis auxilijs cumuli A , poterit inferri metaphysicè consensus infinitis auxilijs cumuli B : ergo libertas creata nequit adhuc logicè determinare exercitia libertatis divinæ , ac per consequens nec acquirere decretum compatibile .

Præmitto : quod nos ex operatione unius libertatis divinæ non inferimus utcumque operationem alterius divinæ libertatis , sed ex eo quod detur effectus unius libertatis , qui effectus constituit potentiam proximam ad ponendum aliquid essentialiter pugnans cum ea libertate , inferimus , quod si tale pugnans ponatur , dabitur alterius libertatis operatio . Explicatur : auxilium collatum per decretum connexum est effectus libertatis divinæ constitutæ scientia media de efficacia , & auxilium constituit potentiam proximam ad dissensum , pugnantem cum

ca

ea scientiâ media, & determinantem scientiam mediam de inefficacia: inde si dissensus sub auxilio ponatur, inferitur, dari operationem alterius libertatis, nimirum, decretum compatibile; quod est exercitium libertatis, hic, & nunc constituta per scientiam mediam inefficaciâ.

Hinc in forma ad argumentum, distinguo majorem: ex operatione præcisè sub una libertate, non inferitur, &c. concedo; ex operatione, & ex effectu illius connexo cum operatione alterius libertatis, nego; & paritas inclusa non urget, cum in eo calu non detur ratio explicata in præmissis. Ad additum, nego paritatem minoris, & est disparitas, quia una libertas creata est omninò independens ab alia; at exercitia libertatis divinæ circa nostros actus liberos dependent objectivè ab eis, quia salva libertate nequeunt dari, nisi prælucente scientia media nostrorum actuum, neque talis dependentia obstat dominio Dei, cum descendat ab illo faciente hominem liberum.

Argumentum sextum ex Patre Tirso, tom. 2. disp. 12. sect. 2. in tantum creatura potest aliquid circa decretum divinum, in quantum potest circa scientiam mediam, illam determinando; sed scientia media de dissensu non est necessitas discernendi auxilium per decretum compatibile: ergo creatura determinans scientiam mediam de dissensu, non eo ipso acquirit decretum compatibile. Ulterius: nequit creatura adhuc indirectè, & logicè determinare Deum ad aliquod exercitium, nisi ex suppositione ali-

ejus

cujus dispositionis divinæ amata à Deo, & ut amata; sed in casu præsentis non datur aliqua dispositio Dei, quæ ut à Deo volita possit illum determinare ad decretum compatibile, quia solum datur suppositio auxilij, quæ ut volita per decretum incomponibile cum dissensu, nequit Deum determinare ad decretum cum dissensu componibile: ergo creatura nequit adhuc indirectè determinare Deum ad tale decretum.

Ad argumentum, distinguo minorem: scientia media de dissensu non est per se solam, necessitas discernendi auxilium, concedo; ut conjuncta cum suppositione auxilij, nego; quia supposito auxilio, & determinata scientia media de dissensu, cum auxilium debeat esse positum per aliquod decretum, & tunc nequeat dari decretum cum consensu connexum, necessariò debet dari decretum compatibile. Ad additum, nego majorem, propter *ly ut amata*, quia creatura determinat Deum ex aliqua suppositione libera Deo, quæ suppositio est auxilium, hoc autem determinat Deum, quatenus constituit potestatem proximam ad dissensum: talem autem potestatem constituit auxilium, non ut amatum, seu volitum à Deo, sed *secundum se*; nam Dei volitio circa auxilium, signum creatæ libertatis non ingreditur. Et hinc concessa minori cum probatione negatur consequentia.